

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/180/2025
Identifikačné číslo spisu: 6123413845
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2026
Meno a priezvisko: Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6123413845.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: AIDER Slovensko, s. r. o., IČO: 47 529 415, so sídlom Silvánská 5450, Bratislava, právne zast. JUDr. Evou Krištofiakovou, advokátkou, so sídlom v Malinove, Zelená ul. č. 11, proti žalovanej: KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, o zaplatenie 1.129,20 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. 4C/85/2023, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. februára 2025 sp. zn. 8 Co/113/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom sp. zn. 8Co/113/2024 z 18. februára 2025 potvrdil rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „súd prvej inštancie“) č. k. 4C/85/2023-118 z 26. júna 2024, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.129,20 eur spolu s úrokom z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 318,97 eur (resp. zo sumy 1.129,20 eur - opravené opravným uznesením zo dňa 22.10.2025, č. k. 4C/85/2023- 280) od 9.9.2023 do zaplatenia. Žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie vec právne odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1, § 11 ods. 7, 8 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“), ust. § 524 ods. 1, § 525, § 526 a § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (ďalej len „nariadenie č. 87/1995 Z. z.“) a vecne tým, že dňa 11.05.2023 vznikla poistná udalosť na motorovom vozidle EČV: BL267 OC, ktorého v čase vzniku poistnej udalosti bol P. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/XX, XXX XX K., (ďalej len "poškodený"). Za škodu na vozidle poškodeného zodpovedalo vozidlo EČV: K. (ďalej len „vozidlo škodcu“), ktoré bolo v čase vzniku poistnej udalosti povinne zmluvne poistené (PZP) u žalovanej ako poisťovateľa. Poškodená osoba si uplatnila nároky na náhradu škody proti žalovanej.

Poškodená osoba si dala opraviť motorové vozidlo v autorizovanom servise IMPA Bratislava a. s., Panónska cesta 23, 851 04 Bratislava, ktorá za opravu vyhotovila faktúru č. 2300106906 dňa 22.06.2023 na sumu 9.993,79 eur. Poisťovateľ ukončil likvidáciu poistnej udalosti dňa 23.06.2023 a uhradil opravcovi poškodeného plnú výšku opravy 9.993,79 eur. Poškodená osoba v súvislosti so vzniknutou poistnou udalosťou si prenajala dňa 12.05.2023 náhradné vozidlo počas opravy motorového vozidla (Z. W.) a likvidácie poistnej udalosti, pričom dňa 01.06.2023 došlo k nehode a poškodeniu prenajatého MV, preto si poškodený dňa 02.06.2023 prenajal ďalšie náhradné motorové vozidlo (VOLVO) až do 27.06.2023. Žalobca dňa 01.06.2023 vystavil poškodenému faktúru za denný prenájom vo výške 70, Eur/ 1 deň na dobu 21 dní. (za VW GOLF) a dňa 27.06.2023 vystavil ďalšiu faktúru č. 20230713 na sumu 1.560, obdobie nájmu od 02.06.2023 do 27.06.2023. Denný prenájom bol vo výške 60, Eur/ 1 deň na dobu 26 dní. (za Volvo). Poškodená osoba postúpila zmluvou o postúpení pohľadávky nároky na náhradu škody vyplývajúce z PU zo dňa 11.05.2023 na žalobcu. Spornou v konaní bola účelnosť vynaložených nákladov za náhradné vozidlo za 5 dní nájmu od 22.06. 2023 do 27.06. 2023 a výška denného nájmu náhradného vozidla. Žalovaná namietala aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu vyplývajúcu zo zmluvy o postúpení pohľadávky.

2.1. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, pričom vo vzťahu k aktívnej vecnej legitimácii žalobcu mal za to, že táto je daná a bola preukázaná Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 25.07.2023 a dohodou o započítaní vzájomných pohľadávok medzi žalobcom a poškodeným zo dňa 25.07.2023. Vykonaným dokazovaním zistil, že predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky bola pohľadávka poškodeného voči žalovanej z titulu poistného plnenia, súčasťou ktorej uplatnenej pohľadávky, ktorá sa stala predmetom postúpenia, bol nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného motorového vozidla, a to v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou. Zmluvou o postúpení pohľadávky poškodený ako postupca postúpil žalobcovi nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou, a to z titulu nároku voči poisťovni podľa § 4 ZoPZP. Predmetom postúpenia tak bola pohľadávka z titulu poistného plnenia, ktorého súčasťou bol nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla. V zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného za odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa navzájom započítavajú. V danom prípade sa teda jednalo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu nároku na úhradu fakturovaného nájomného a nároku na zaplatenie odplaty za postúpenie. Nadobudnutím takto postúpenej pohľadávky sa žalobca stal aktívne vecne legitimovaným subjektom na jej uplatnenie a preto bola daná jeho aktívna vecná legitimácia v predmetnom spore.

2.2. K otázke účelnosti nájmu náhradného vozidla súd prvej inštancie uviedol, že bolo nepochybné, že poškodený sa dostal do situácie, kedy si bol nútený prenajať náhradné motorové vozidlo za jeho poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinennej poistencom žalovanej. Žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal ujmu, ktorá spočívala v tom, že poškodený vynaložil náklady za požičanie motorového vozidla, k zapožičaniu ktorého bol poškodený donútený práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú nespôsobil. Uplatňovaná náhrada nákladov za používanie náhradného motorového vozidla reparovala poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti svoje motorové vozidlo používať. Z čestného prehlásenia poškodeného vyplynulo, že po dobu opravy nedisponoval žiadnym iným vhodným motorovým vozidlom a prenájom náhradného vozidla bol pre neho nevyhnutný. Z čestného prehlásenia poškodeného mal tak súd preukázané, že poškodený si prenajal náhradné motorové vozidlo na nevyhnutnú dobu 42 dní, počas opravy jeho vlastného motorového vozidla, ktoré bolo poškodené pri poistnej udalosti. Súd mal za to, že išlo o účelne vynaložené výdavky. Konštatoval, že účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď došlo k ukončeniu opravy havarovaného vozidla, de facto vtedy, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie používanie. Pokiaľ išlo o námietku žalovanej, že po vystavení faktúry za opravu poškodeného vozidla servisom dňa 22.06.2023 odpadol dôvod na ďalší prenájom náhradného vozidla poškodeným až do 27.06.2023, súd uviedol, že je nepochybné, že poškodený sa o vystavení faktúry za opravu vozidla nedozvedel dňa 22.06.2023, nakoľko táto bola doručovaná výlučne žalovanej za účelom vystavenia krycieho listu, vozidlo nemal fyzicky vo svojej dispozícii a reálne ho mohol užívať až po tom,

ako mu servis oznámil dátum, kedy si má vozidlo prevziať, čo poškodený rešpektoval a opravené vozidlo si aj dňa 27.06.2023 skutočne prevzal. Skutočnosť, že žalovaná predmetnou faktúrou disponovala už 22.06.2023 nič nemenilo na skutočnosti, že poškodený bol v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou, pri ktorej došlo k poškodeniu jeho motorového vozidla, nútený používať náhradné vozidlo až do 27.06.2023, kedy mu bolo servisom umožnené opravené vozidlo si reálne prevziať. Poškodený totiž bol v právnom vzťahu so servisom a nie so žalovanou a dĺžku opravy, resp. dispozície s vozidlom, ktoré mal v reálnej držbe servis, nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť. K otázke krátenia denného nájomného súd uviedol, že poškodený si uplatňoval náhradu škody z povinného zmluvného poistenia škodcu, preto ho škodca, resp. poisťovňa tohto škodcu nemohla nijakým spôsobom obmedzovať vo výbere nájmu náhradného vozidla, či mu stanovovať maximálnu výšku denného nájmu na základe spriemerovania nájmov ňou vybraných prenajímateľov. Nebolo povinnosťou poškodeného hľadať nájom náhradného vozidla, v danom regióne, s najnižšími cenami. Ak pristúpi poškodený k nájmu vozidla, je treba tieto náklady posudzovať len z hľadiska ich primeranosti, účelnosti a nevyhnutnosti. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

3. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovanej rozsudkom z 18. februára 2025 sp. zn. 8 Co 113/2024 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalovanej vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu škody vzniknutú vynaložením nákladov za prenájom náhradného vozidla počas opravy vozidla poškodeného poistnou udalosťou zavinenou klientom žalovanej. Uviedol, že v posudzovanej veci sa žalobca domáhal zaplata sumy 1.129,20 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poistenca žalovanej predstavujúcu nájomné za nájom náhradného vozidla počas opravy poistnou udalosťou poškodeného vozidla za obdobie od 12.05.2023 do 27.06.2023, kedy došlo k prevzatíu opraveného vozidla poškodeným po tom, čo žalovaný na základe faktúry servisu zo dňa 22.06.2023 ukončil dňom 23.06.2023 likvidáciu poistnej udalosti a uhradil servisu cenu za opravu vozidla dňa 26.06.2023. Žalobca odvodzoval nárok na náhradu škody voči žalovanému zo Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 25.07.2023 s poukazom na Dohodu o započítaní zo dňa 25.07.2023. Uplatnená suma predstavovala rozdiel medzi nákladmi spojenými s prenájomom náhradného vozidla vo výške 3.030 eur a plnením poskytnutým žalovaným vo výške 1.900,80 eur priamo žalobcovi.

3.1. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie správne posúdil nárok uplatnený žalobcom voči žalovanej podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 15 ods. 1 č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ZoPZP), v zmysle ktorého si poškodený môže uplatniť nárok na náhradu škody priamo voči poisťovateľovi, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla. Vo vzťahu k aktívnej vecnej legitimácii žalobcu, dospel podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie k správne záveru, že táto bola preukázaná Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 25.07.2023 a Dohodou o započítaní vzájomných pohľadávok medzi žalobcom a poškodeným zo dňa 25.07.2023. Správne ustálil, že predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky bola pohľadávka poškodeného voči žalovanej na náhradu škody, súčasťou ktorej bol aj nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného motorového vozidla v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou. Pohľadávka bola v Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 25.07.2023 dostatočne vymedzená označením presného dňa škodovej udalosti, miestom jej vzniku, označením vozidiel škodcu a poškodeného a uvedením čísla poistnej zmluvy. Nebolo preto možné vyvodiť záver, že by pri takto identifikovanej pohľadávke vznikli pochybnosti o tom, aká pohľadávka postupcu voči žalovanej bola žalobcovi postúpená. Len absencia konkrétnej výšky postupovanej pohľadávky v zmluve nespôsobovala neplatnosť týchto úkonov pre ich neurčitosť. Predmetom postúpenia môže totiž byť aj pohľadávka, ktorej existencia je sporná a dokonca aj pohľadávka, ktorej výška v čase postúpenia nie je objektívne zistiteľná, pokiaľ je z jej iného spôsobu vymedzenia nepochybne zrejmé, o akú pohľadávku ide. Žalovaná preto nedôvodne namietala, že uzavretím Zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k dohode o vzdaní sa práva, pre ktorú je Zmluva neplatnou, takýto prejav vôle strán zo Zmluvy totiž nebolo možné vyvodiť zo skutočnosti, že Zmluvou sa postupujú nároky, ktoré neboli poškodenému ako postupcovi známe v čase postúpenia. Ani žalovaná nemala pochybnosť, aká konkrétna pohľadávka poškodeného na náhradu škody bola na žalobcu Zmluvou postúpená, keďže

žalobcovi ako postupníkovi na jej základe žalovaná čiastočne plnila.

3.2. Podľa názoru odvolacieho súdu poškodenému a žalobcovi žiadna zákonná úprava nebránila, aby poškodený svoj nárok na náhradu škody voči žalovanej, spočívajúci vo výške odplaty za užívanie náhradného vozidla počas opravy poškodeného vozidla, postúpil žalobcovi, ktorý bol zároveň prenajímateľom tohto vozidla. V danom prípade sa jednalo o samostatné právne vzťahy. Na jednej strane bol vzťah medzi žalobcom a poškodeným vzniknutý na základe Zmluvy o nájme motorového vozidla, v ktorom vystupoval poškodený ako dlžník žalobcu - veriteľa. Na druhej strane existoval samostatný vzťah medzi poškodeným a žalovanou, pričom poškodenému zákonná úprava priznávala priamy nárok na náhradu škody od žalovanej ako poisťovateľa škodcu, ktorý spôsobil poistnú udalosť v zmysle § 15 ods. 1 ZoPZP. V danom prípade tak bolo potrebné odlíšiť zmluvný vzťah medzi poškodeným a žalobcom z nájomnej zmluvy, z ktorého vyplývala pohľadávka žalobcu na úhradu nájomného, ktorej úhrada poškodeným predstavovala majetkovú ujmu, t. j. škodu na strane poškodeného, ktorý nárok na jej náhradu voči žalovanej bol samostatným záväzkovo právnym vzťahom odlišným od zmluvného vzťahu medzi poškodeným a žalobcom. Poškodený nepostúpil na žalobcu nárok na zaplatenie dohodnutého nájomného (pretože tento bol pohľadávkou žalobcu voči poškodenému), ale v zmysle obsahu Zmluvy o postúpení medzi žalobcom a poškodeným postúpil na žalobcu priamy nárok na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 ZoPZP. Záväzok poškodeného voči žalobcovi vo výške dohodnutého nájomného predstavoval ujmu, t. j. škodu v majetkovej sfére poškodeného a išlo o samostatný nárok uplatniteľný priamo poškodeným voči žalovanej. Z ničoho nevyplývalo, že by podmienkou postúpenia pohľadávky na náhradu škody poškodeným bolo uplatnenie a preukázanie nároku na náhradu škody poškodeným voči žalovanej ako poisťovateľovi. Nič nebránilo tomu, aby si v danom prípade priamo žalobca ako postupník uplatnil nárok na náhradu škody u žalovanej, čomu nasvedčovala skutočnosť, že žalovaná žalobcovi priamo časť ním uplatneného nároku aj plnila. Nenáležitá preto bola námietka žalovanej, že až po tom, čo by poškodený u žalovanej uplatnil a preukázal nárok na náhradu škody v súvislosti s nájmom náhradného vozidla, by poškodenému vznikol nárok domáhať sa náhrady škody, ktorý by bolo možné aj platne postúpiť na iný subjekt.

3.3. Odvolací súd sa ďalej nestotožnil ani s obranou žalovanej, že k úhrade faktúr za prenájom vozidla poškodeným nemohlo dôjsť na základe vzájomného zápočtu medzi žalobcom a poškodeným. Stranám tejto zmluvy nič nebránilo vzájomné záväzky si splniť zápočtom. Započítanie predstavuje náhradnú formu splnenia dlhu, kedy dlžník plní veriteľovi, ktorý by následne toto plnenie použil na splnenie svojho vlastného dlhu voči tomu istému dlžníkovi, a tým simuluje pohyb vzájomných aktív a pasív subjektov právnych vzťahov. Započítaním tak odpadá dvojaké splnenie vzájomných pohľadávok. Započítanie predstavuje zákonom dovolený legálny spôsob zániku záväzkov, kedy reálnu úhradu finančnými prostriedkami nahrádza zápočet vzájomných pohľadávok ako zákonom predpokladaný zánik záväzkov. Teda zaplatenie dohodnutého nájomného žalobcovi zo strany poškodeného, čím dochádza na jeho strane k vzniku škody, bolo nahradené započítaním oproti pohľadávkou poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky voči žalovanej. Vzájomné platobné povinnosti, a to úhrada nájomného zo strany poškodeného v prospech žalobcu a následne úhrada žalobcu voči poškodenému, ako odplata za postúpenie pohľadávky voči žalovanej, bola nahradená vzájomným započítaním podľa Dohody o započítaní. Skutočnosť, že k týmto úkonom došlo v jeden deň, resp. v ten istý okamih, nebola v rozpore so zákonom. Uvedenými úkonmi sa postavenie žalovanej nezmenilo ani k povahe jej záväzku, a ani k jeho výške, zmenil sa subjekt oprávnený na toto plnenie. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď považoval Zmluvu o postúpení a Dohodu o zápočte za právne úkony platné, zákonom predpokladané a účinné, na základe čoho dospel aj k správne záveru o existencii aktívnej legitimácie na strane žalobcu.

3.4. Pokiaľ žalovaná v tomto smere poukazovala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/30/2022, v ktorom bolo konštatované, že dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok nie je totiž podstatnou časťou Kúpnej zmluvy, nepredstavuje ani dohodu o spôsobe úhrady kúpnej ceny (predstavuje dohodu o zániku záväzku na zaplatenie kúpnej ceny iným spôsobom ako splnením) a ako taká predstavuje samostatný právny inštitút, uvedené nepredstavovalo ustálenú súdnu prax vo vzťahu k posudzovaniu vzniku škody podľa § 442 ods. 1 Obč. zák., lebo sa vzťahovalo k výkladu Dohody o započítaní vzájomných pohľadávok z hľadiska ukracujúceho právneho úkonu v zmysle § 60 ods. 1

Zákona o konkurze a vyrovnaní. Taký právny záver, že by sa úhrada faktúry vzájomným započítaním pohľadávok nepovažovala za splnenie záväzku nevyplyva ani so žalovanou citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MOBdo/5/2012.

3.5. Odvolací súd uviedol, že v prípade dohody o započítaní ide vo svojej podstate o formu bezhotovostného vyrovnania, ktoré sa nevykonáva skutočným splnením, ale odpočítaním vzájomných pohľadávok veriteľa a dlžníka. Odvolací súd sa v tomto smere stotožnil so záverom uvedeným v rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cob/228/2019 zo dňa 22.07.2021, ktorý v bode 42 konštatoval, že „odvolací súd zhodne so žalobcom poukazuje v danom prípade na záujem zmluvných strán predísť dvojakému splneniu vzájomných pohľadávok - na strane poškodeného povinnosti splniť žalobcovi nájomné za prenájom vozidla a na strane žalobcu povinnosti zaplatiť poškodenému odplatu za postúpenú pohľadávku - tak žalobca a poškodený uzatvorili súčasne s postúpením pohľadávky dohodu o vzájomnom započítaní týchto pohľadávok, teda k momentu uzavretia týchto dvoch zmlúv dochádza podľa prejavenej a súhlasnej vôle zmluvných strán k stretu pohľadávky žalobcu z titulu nájomného voči poškodenému a pohľadávky poškodeného voči žalobcovi na zaplatenie odmeny za postúpenie budúcej pohľadávky, ktorým momentom sa zároveň mení charakter pohľadávky na existujúcu v konkrétnej sume a výške. Tým je dosiahnutý účel inštitútu započítania, ktorým je dosiahnutie zániku vzájomných záväzkov bez toho, aby došlo k vzájomnému finančnému plneniu. Predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu budúcej pohľadávky z titulu nákladov na prenájom vozidla (budúcej škody) a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom vozidla a žalobcom ako prenajímateľom vo forme započítania vzájomných pohľadávok (nájomného a odplaty za zmluvné postúpenie budúcej pohľadávky) s tým, že podľa zmluvy si žalobca bude postúpenú pohľadávku vymáhať svojim menom na svoj účet (obdobne Krajský súd v Bratislave, sp. zn. 2Cob/134/2014 zo dňa 05.05.2015)“.

3.6. Odvolací súd následne dodal, že započítaním sa poškodený dostal do rovnakej situácie ako keby svoj dlh zaplatil, keďže účinky započítania sú rovnaké ako v prípade plnenia, neexistoval predsa rozdiel v tom, či poškodený uhradil žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatil späť tú istú sumu poškodenému ako odplatu za postúpenie pohľadávky alebo sa toto zrealizovalo vzájomným zápočtom.

3.7. Poistná udalosť (dopravná nehoda), ktorá založila povinnosť žalovanej na náhradu škody poškodenému nastala dňa 11.05.2023, ku ktorému dňu bolo isté, že škoda vznikla, neznámy bol iba rozsah spôsobenej škody v priamej príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou (dopravnou nehodou). Nárok na náhradu škody, t. j. na náhradu všetkých nákladov spojených s odstraňovaním následkov dopravnej nehody podľa § 15 ods. 1 ZoPZP patril poškodenému voči poisťovateľovi od času poistnej udalosti. Od uvedeného momentu vznikol záväzkový vzťah medzi poškodeným a poisťovateľom na náhradu škody vyplývajúci zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, v rámci ktorého vzťahu už bol ustáľovaný len rozsah škody, ktorá mala byť poškodenému nahradená, a ktorý nárok bol poškodený povinný preukázať, tak v zmysle § 4 ods. 2 písm. b/, ako aj § 15 ods. 1 ZoPZP.

3.8. Pohľadávka poškodeného voči žalovanej ako poisťovateľovi motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená, predstavovala určitú, konkrétnu, existujúcu pohľadávku, a bola spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 524 Obč. zák.. V čase postúpenia pohľadávka poškodeného za prenájom náhradného vozidla vyplývajúca z nájomnej zmluvy voči prenajímateľovi zanikla Dohodou o započítaní, a preto ju bolo potrebné považovať za splnenú týmto náhradným spôsobom. Žalovaná preto nedôvodne namietala, že predmetom Zmluvy o postúpení bola neexistujúca pohľadávka zakladajúca neplatnosť Zmluvy podľa § 37 ods. 2 Obč. zák. Vzhľadom na existujúcu a riadne preukázanú pohľadávku poškodeného na náhradu škody, ktorá mala byť uspokojená poistným plnením, nič nebránilo tomu, aby táto pohľadávka voči poisťovateľovi bola postúpená na tretiu osobu, ktorou bol žalobca. Bolo bez právneho významu, že žalobca bol súčasne v inom právnom vzťahu s poškodeným z titulu prenájmu motorového vozidla. Nárok žalobcu voči poškodenému na úhradu nákladov spojených s užívaním motorového vozidla vychádzal z odlišného záväzkového vzťahu a netýkal sa vzťahu poisťovateľa, poisteného a poškodeného vyplývajúceho zo zákona č. 381/2001 Z. z.. Spôsob, akým si poškodený usporiadal svoje nároky voči poisťovateľovi a voči tretím osobám, s ktorými bol v zmluvnom vzťahu

práve a len v dôsledku poistnej udalosti, záviseli na vôli poškodeného. Poisťovateľ bol povinný plniť priamo poškodenému alebo osobe poškodeným určenej, v danom prípade postupníkovi, keď postúpenie pohľadávky poškodený žalovanej riadne oznámil. Nenáležitá bola preto tiež námietka žalovanej, že žalobca na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky účelovo vytvoril pohľadávku poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie a že správanie žalobcu bolo v rozpore s dobrými mravmi. Tvrdenia a listinné dôkazy predkladané v replike posúdil odvolací súd ako neprípustné novoty podľa § 366 CSP. Odvolací súd opakovane poukázal na skutočnosť, že žalovaná na základe podkladov, ktorých relevantnosť v odvolaní namietala, čiastočne plnila priamo žalobcovi, a preto sa javili jej námietky nenáležité. Z uvedených dôvodov žalovaná nedôvodne vytykala súdu prvej inštancie, že jeho záver o nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu z dôvodu neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3.9. Odvolací súd mal za to, že pri posudzovaní účelnosti prenájomu motorového vozidla bolo potrebné vychádzať predovšetkým zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať svoje motorové vozidlo. Súd prvej inštancie potom vecne správne ustálil dobu nájmu v dĺžke od prevzatia poškodeného vozidla do opravy dňa 12.05.2023 do prevzatia opraveného vozidla poškodeným dňa 27.06.2023 po tom, ako po opravení vozidla dňa 22.06.2023, o ktorom nemal poškodený vedomosť, žalovaná dňa 23.06.2023 ukončila likvidáciu poistnej udalosti a uhradila servisu za opravu vozidla fakturovanú cenu opravy. Pre posúdenie nutnosti a účelnosti bolo podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovanej nemohol poškodený používať svoje motorové vozidlo a na dobu jeho opravy si musel zapožičať náhradné vozidlo. Správne prihladol súd prvej inštancie na skutočnosť, kedy sa objektívne dostalo opravené vozidlo do dispozičnej sféry poškodeného a kedy ho mohol najskôr reálne prevziať.

3.10. Pokiaľ za opravu vozidla neplatil servisu priamo poškodený, ale úhrada nákladov bola vykonaná žalovanou na základe jej dohody so servisom, a vozidlo bolo po úhrade, na ktorú bolo viazané vydanie opraveného vozidla poškodenému, bezodkladne odovzdané poškodenému dňa 27.06.2023, nemohol znášať náklady za prenájom vozidla poškodený. Poškodený si náhradné motorové vozidlo požičal iba na dobu, kedy sa jeho poškodené vozidlo nachádzalo v servise. Možnosť využitia náhradného motorového vozidla počas opravy vlastného motorového vozidla je formou určitej kompenzácie za škodu spôsobenú na motorovom vozidle poškodeného. Náhrada nákladov za požičanie náhradného motorového vozidla reparuje poškodenému stav, kedy nemohol z titulu poistnej udalosti objektívne používať vlastné motorové vozidlo.

3.11. V prípade opravy poškodeného vozidla autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo len až po zaplatení ceny opravy alebo je možné požiadať poisťovňu škodcu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že opravu vozidla zaplatí. Pokiaľ poškodený využije možnosť poskytnutia úhrady cenu opravy žalovanou poisťovňou, nemožno nútiť poškodeného, aby sám zaplatil cenu opravy a následne uplatnil nárok u poisťovne, a pokiaľ nebola faktúra servisu za opravu uhradená žalovanou, poškodený objektívne nemohol svoje vozidlo užívať a jeho obmedzenie spôsobené poistnou udalosťou stále trvalo. Nebolo tiež bez významu, že finančné prostriedky, vo výške zodpovedajúcej cene opravy poškodeného motorového vozidla poškodený nemusí mať v deň vystavenia faktúry k dispozícii. Ukončením nájmu v deň vystavenia faktúry a odovzdaním náhradného vozidla by sa poškodený dostal do situácie, že zostane prakticky bez vozidla až do ukončenia likvidácie. Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo v konaní preukázané, že momentom vystavenia faktúry za opravu zo strany servisu si mohol poškodený vozidlo prevziať a reálne užívať ho a nájom náhradného motorového vozidla mohol byť v deň vystavenia faktúry ukončený. Preto bolo potrebné považovať za účelnú dobu nájmu náhradného vozidla od momentu kedy bolo vozidlo prijaté do opravy až do momentu jeho vydania poškodenému t. j. od 12.05.2023 do 27.06.2023, keď nebolo preukázané, že by dobu nájmu úmyselne alebo z nedbanlivosti poškodený predĺžil svojim úmyselným konaním alebo nedbanlivosťou.

3.12. Vychádzajúc z uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu bola potom existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou zo dňa 11.05.2023 a vznikom súvisiacej škody, spočívajúcej v nájomnom za prenájom náhradného vozidla počas opravy poškodeného vozidla, daná. Škodca zodpovedá za všetky negatívne následky svojho konania, s ktorými sa vo všeobecnosti a podľa

normálneho priebehu veci mohlo a malo počítať. V danom prípade mohol škodca počítať s tým, že negatívnym dôsledkom jeho konania bude nielen škoda na vozidle, ale aj náklady za prenájom náhradného vozidla až do momentu, keď sa opravené vozidlo dostalo do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie užívanie.

3.13. Odvolací súd preto dospel k záveru, že žalovanou uplatňované odvolacie dôvody neboli podložené takými relevantnými argumentmi, ktoré by boli spôsobilé spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Namietala, že nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ CSP). Súd podľa jej názoru, sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku riadne, respektíve prakticky vôbec nevysporiadal s prostriedkami procesnej obrany uplatňovanými žalovanou počas odvolacieho konania týkajúcimi sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, čím podľa nej došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie (rovnako sa nevysporiadal s argumentáciou žalovanej, že právny úkon započítania je vo všeobecnosti ekvivalentný právny úkon, pričom pri ekvivalentných právnych úkonoch nikdy nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku účastníkov právnych vzťahov a taktiež, že v rámci Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 25.07.2023 nemohla by byť ani platne dojednaná odplata za postúpenie vo výške 3.030 eur, nakoľko pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky neexistovala ani len samotná škoda v súvislosti s prenájom náhradného vozidla vo výške 3.030 eur). Odvolací súd porušil právo žalovanej na spravodlivé súdne konanie aj v tom smere, že právnym výkladom, podľa ktorého (akýkoľvek) nárok na náhradu škody môže mať podľa názoru odvolacieho súdu charakter budúcej pohľadávky, sa odvolací súd natoľko odchýlil od zásady náhrady skutočnej škody vyjadrenej v ustanovení § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že tým poprel aj samotný účel a význam zásady náhrady skutočnej škody podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa dopustil aj závažnej meritórnej svojvôle, a to výkladom, podľa ktorého v dôsledku vzájomného započítania pohľadávok podľa § 580 Občianskeho zákonníka mohlo dôjsť k vzniku škody, respektíve k vzniku nároku na náhradu škody. Napokon odvolací súd svoj prieskum obmedzil len na procesnú stránku konania pred súdom prvej inštancie bez toho, že by sa zaoberal aj námietkami žalovanej týkajúcimi sa toho, že odôvodnenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany súdu prvej inštancie nespĺňalo požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, či Ústavného súdu Slovenskej republiky.

4.1. Odvolací súd potom porušil právo žalovanej na spravodlivé súdne konanie v týchto troch rovinách:

- Odôvodnenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany odvolacieho súdu je na viacerých miestach vnútorne rozporné, nekonzistentné, zmätočné, nezrozumiteľné, neurčité a nepresvedčivé,

- odvolací súd sa buď vôbec nevysporiadal s niektorou podstatnou argumentáciou žalovanej uvádzanou počas prvoinštančného a odvolacieho konania, týkajúcou sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, respektíve odvolací súd sa s niektorou podstatnou argumentáciou žalovanej, týkajúcou sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nevysporiadal dostatočne presvedčivým a zrozumiteľným spôsobom,

- posúdenie otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany odvolacieho súdu vykazuje na niektorých miestach taktiež znaky závažnej hmotnoprávnej svojvôle (najmä argumentácia odvolacieho súdu, že v dôsledku právneho úkonu započítania mohlo dôjsť k vzniku škody na strane poškodeného v súvislosti s prenájom náhradného vozidla vo výške 3.030 eur a že predmetom postúpenia mohol byť aj akýsi budúci nárok na náhradu škody).

4.2. Odôvodnenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany odvolacieho súdu je zmätočné, vnútorne

rozporné a protirečivé už len z toho hľadiska, že z argumentácie odvolacieho súdu podľa názoru žalovanej nie je zrejmé, či podľa odvolacieho súdu:

- mala poškodenému v súvislosti s uplatňovaným nárokom (účelne a nevyhnutne vynaložené náklady na prenájom náhradného vozidla) vzniknúť škoda už len samotným vyfakturovaním nájomného žalobcom poškodenému (t. j. už len samotným vznikom dlhu, respektíve zvýšením pasív),

alebo

- či poškodenému mala v súvislosti s uplatňovaným nárokom vzniknúť škoda až zaplatením daných faktúr za prenájom náhradného vozidla žalobcovi ako prenajímateľovi náhradného vozidla, t. j. až reálnym vynaložením nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla (ako aj s odkazom na dlhodobu zaužívanú interpretáciu § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na ktorú poukazovala počas prvoinštančného odvolacieho konania žalovaná).

V zmysle vyššie uvedeného je teda zrejmé, že odvolací súd si v rámci odôvodnenia jeho napadnutého rozsudku protirečí už len v otázke okamihu vzniku samotnej škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, ktorú teda vzhľadom na charakter žalobou uplatňovaného nároku treba považovať za zásadnú. Podľa žalovanej, v súlade s dlhodobou ustáleným výkladom pojmu skutočná škoda v danom prípade vzhľadom na charakter uplatneného nároku teda na vznik škody nepostačovalo len samotné prenajatie si náhradného vozidla poškodeným a vyfakturovanie nájomného žalobcom ako prenajímateľom, ale vyžadovala sa teda aj reálna úhrada tohto nájomného poškodeným žalobcovi ako prenajímateľovi (t. j. musí ísť o vynaložené náklady). Žalovaná je teda názoru, že súčasná platná úprava obsiahnutá v paragrafe 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka vychádza z toho, že za škodu treba považovať až reálne zmenšenie majetku poškodeného, pričom len samotné zvýšenie pasív na vznik škody podľa platnej právnej úpravy obsiahnutej v § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepostačuje. Žalovaná má za to, že odvolací súd sa v rámci tej argumentačnej línie, zmysle, ktorej mala v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla poškodenému vznikla škoda už len samotným vyfakturovaním nájomného zo strany žalobcu ako prenajímateľa natoľko odchýlil od zásady náhrady skutočnej škody vyjadrenej v § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že tým odvolací súd v zásade poprel účel a význam zásady náhrady skutočnej škody zakotvanej v § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

4.3. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je čo sa týka odôvodnenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zmätočný a vnútorne protirečivý aj z toho hľadiska, že z tohto odôvodnenia nie je zrejmé, či podľa odvolacieho súdu:

- nárok poškodeného na výplatu poistného plnenia voči žalovanej ako poisťovateľovi z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 3.030 eur mal podľa odvolacieho súdu existovať už pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 25.07.2023,

alebo

- či právnym dôvodom vzniku vôbec samotnej pohľadávky poškodeného voči žalovanej na výplatu poistného plnenia z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 3.030 eur mala byť podľa odvolacieho súdu až Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 25.07.2023 a Dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 25.07.2023.

Odvolací súd v rozsudku teda nedal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na zásadnú otázku, či pohľadávka poškodeného voči žalovanej z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 3.030 eur mala existovať už pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 25.07.2023, alebo či právnym dôvodom vzniku vôbec samotnej škody a zároveň aj právnym dôvodom vzniku údajnej pohľadávky poškodeného voči žalovanej vo výške 3.030 eur mala byť až samotná Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 25.07.2023 a Dohoda o započítaní

vzájomných pohľadávok zo dňa 25.07.2023. Odvolací súd potom v bode 11 odôvodnenia napadnutého rozsudku najskôr konštatuje, že právnym dôvodom vzniku vôbec samotnej škody mala byť Dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 25.07.2023, pričom vzápätí na to odvolací súd uvádza, že uvedenými úkonmi sa postavenie žalovanej nemalo zmeniť ani k povahe jej záväzku, ako ani k jeho výške, ale mal sa zmeniť len subjekt oprávnený naplnenie. Žalovaná má zato, že táto argumentácia odvolacieho súdu je v rozpore s akýmkoľvek pravidlami formálnej logiky, nakoľko žalovanej nie je zrejmé, ako mohla byť podľa tejto argumentácie odvolacieho súdu žalovaná voči poškodenému pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky dlžníkom z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 3.030 eur, keď v zmysle skoršej argumentácii odvolacieho súdu uvedené v bode 11 odôvodnenia rozsudku právnym dôvodom vzniku vôbec samotnej škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 3.030 eur mala byť až Dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok zo dňa 25.07.2023. Inak povedané, pokiaľ podľa odvolacieho súdu mala byť právnym dôvodom vzniku vôbec samotnej škody až Dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok, tak v takom prípade je vylúčené, aby mal poškodený pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky voči žalovanej právo na výplatu poistného plnenia vo výške 3030 euro z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Z hľadiska logickej postupnosti musela byť najskôr teda podpísaná Zmluva o postúpení pohľadávky (za účelom vytvorenia pohľadávky poškodeného voči žalobcovi spočívajúce v odplate za postúpenie vo výške 3030 eur), a až následne mohla byť podpísaná Dohoda o započítaní vzájomných pohľadávok (za účelom vytvorenia škody vo výške 3.030 eur, vychádzajúc teda z argumentácie odvolacieho súdu uvedené v bode 11 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Žalovaná dodala, že pohľadávka poškodeného z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 3.030 eur nemohla byť postupovaná ani ako akási buduca pohľadávka.

4.4. Za svojvoľnú žalovaná ďalej považuje aj argumentáciu odvolacieho súdu v bode 10 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v zmysle ktorej mal poškodený z obsahu Zmluvy o postúpení pohľadávky postúpiť na žalobcu priamy nárok na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Z obsahu Zmluvy o postúpení pohľadávky žiadnym spôsobom nevyplýva, že jej predmetom by malo byť aj postúpenie akýchkoľvek hmotnoprávných oprávnení poškodeného vyplývajúcich z príslušných ustanovení zákona povinnosť v zmluvnom poistení na žalobcu. Predmetom tejto zmluvy mali byť len bližšie neurčené nároky na poistné plnenie, náhradu škody a vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaná má za to, že z tejto zmluvy žiadnym spôsobom nevyplýva vôľa poškodeného previesť na žalobcu akékoľvek hmotnoprávne oprávnenie vyplývajúce z príslušných ustanovení zákona o povinnom zmluvnom poistení. Navyiac nakoľko z obsahu súdneho spisu preukázateľne vyplýva, že poškodený pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky faktúry za prenájom náhradného vozidla žalobcovi ako prenajímateľovi nezaplatil, tak poškodený pred uzatvorením tejto zmluvy nemohol jednak úspešne uplatňovať nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 3.030 eur voči poistenému škodcovi, ako sa ani úspešne domáhať uspokojenia tohto nároku voči žalovanej ako poisťovateľovi škodcu podľa § 15 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení.

4.5. Za svojvoľnú a ničím neodôvodnenú považuje žalovaná aj argumentáciu odvolacieho súdu, v zmysle ktorej žalovaná nemala mať žiadnu pochybnosť, aká konkrétna pohľadávka poškodeného na náhradu škody bola na žalobcu postúpená, keďže žalobcovi ako postupníkovi na jej základe žalovaná čiastočne plnila, respektíve, že žalovaná čiastočne plnila priamo žalobcovi na základe podkladov, ktoré ich relevantnosť namieta a preto sa jeho námietky javia nenáležité. Žalovaná takúto argumentáciu odvolacieho súdu považuje za neprípustnú, nakoľko odvolací súd podľa jej názoru takouto argumentáciou v zásade žalovanej upiera právo na jej procesnú obranu spočívajúcu v námietkach týkajúcich sa platnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky.

4.6. Odvolací súd sa ďalej presvedčivým a zrozumiteľným spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalovanej, týkajúcej sa potreby rozlišovania medzi spôsobom zániku záväzku splnením podľa § 559 Občianskeho zákonníka a spôsobom zániku záväzku započítaním podľa § 580 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd len vo všeobecnej rovine konštatoval, že započítanie predstavuje zákonom dovolený legálny spôsob zániku záväzkov, kedy reálnu úhradu finančnými prostriedkami nahrádza zápočet

vzájomných pohľadávok ako zákonom predpokladaný zánik záväzkov, respektíve, že v prípade dohody o započítaní ide vo svojej podstate o formu bezhotovostného vyrovnania, ktoré sa nevykonáva skutočným plnením, ale odpočítaním vzájomných pohľadávok veriteľa a dlžníka. Odvolací súd však už neuviedol konkrétnu odpoveď, prečo by aj v dôsledku právneho úkonu započítania malo rovnako ako v prípade, keby poškodený faktúry za prenájom náhradného vozidla v celkovej výške 3.030 eur žalobcovi ako prenajímateľovi uhradil, dôjsť k vzniku škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 3.030 eur. Odvolací súd sa teda s argumentáciou žalovanej, či v dôsledku právneho úkonu započítania mohlo dôjsť na strane poškodeného k vzniku škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 3.030 eur, žiadnym spôsobom nevysporiadal.

4.7. Odvolací súd sa nevysporiadal ani s argumentáciou žalovanej, v zmysle ktorej, nakoľko teda na strane poškodeného pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky neexistovala ani samotná škoda v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 3.030 eur, tak v rámci Zmluvy o postúpení pohľadávky nebolo možné medzi poškodeným a žalobcom platne dojednať odplatu za postúpenie vo výške 3.030 eur. Žalovaná poukazovala na to, že z charakteristik pojmu skutočná škoda je zrejmé, že ide o ujmu nastalú (vzniklú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti. Z tohto dôvodu skutočnú škodu preto nemožno priznať do budúcnosti ako ujmu, ktorá ešte len prípadne vznikne. Žalovaná má za to, že odvolací súd bol povinný riadne sa zaoberať touto zásadnou námietkou, v zmysle ktorej, keď samotná škoda vo výške 3.030 eur z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky teda ani neexistovala, tak poškodený nemohol vykonávať žiadne práva v súvislosti s nárokom na náhradu škody z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 3.030 eur, a teda nemohol so žalobcom v rámci Zmluvy o postúpení pohľadávky ani platne dojednať odplatu za postúpenie vo výške 3030 eur.

4.8. Odvolací súd sa jasným a zrozumiteľným spôsobom nevysporiadal ani s tým, že Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 25.07.2023 možno považovať podľa § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatný právny úkon aj z toho dôvodu, že Zmluvou o postúpení pohľadávky sa poškodený vzdáva aj práv, ktoré mu môžu vzniknúť v budúcnosti. V danom prípade mal totiž poškodený ako postupca zmluvou postupovať aj také nároky, ktoré mu v čase postúpenia neboli známe.

4.9. Rovnako pokiaľ ide o výklad § 580 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k výkladu § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tento žalovaná považovala za svojvoľný, nakoľko odvolací súd uviedol, že v dôsledku právneho úkonu započítania malo zo strany poškodeného dôjsť k úhrade faktúry za prenájom náhradného vozidla, a teda k vzniku škody v majetkovej sfére poškodeného vo výške 3030 eur. Takýto výklad, podľa ktorého by v dôsledku právneho úkonu započítania malo dôjsť k vzniku škody v majetkovej sfére poškodeného vo výške 3.030 eur, je v rozpore so samotnou podstatou inštitútu započítania podľa § 580 Občianskeho zákonníka ako obligatórne ekvivalentného právneho úkonu. Odvolací súd sa výkladom, podľa ktorého v dôsledku právneho úkonu započítania (ako obligatórne ekvivalentného právneho úkonu) mohlo dôjsť k vzniku škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla natoľko odchyľil od podstaty hmotnoprávneho ustanovenia § 580 Občianskeho zákonníka, že tým odvolací súd poprel zmysel a účel tohto ustanovenia. Odvolací súd sa dopustil závažnej hmotnoprávnej svojvôle aj pri výklade § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď mal v bode 13 odôvodnenia napadnutého rozsudku za to, že nárok na náhradu škody môže byť postupovaný ako akási budúca pohľadávka. Žalovaná má však názor, že takýto výklad je v absolútnom rozpore so zásadou náhrady skutočnej škody vyjadrenej v paragrafe 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako ujmy, ktorá sa v rozhodnom čase už aj reálne prejavila v majetkovej sfére daného subjektu. Žalovaná má preto za to, že takým výkladom § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého by nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla mohol byť postupovaný ako akási budúca pohľadávka, sa odvolací súd natoľko odchyľil od zásady náhrady skutočnej škody, že tým poprel význam a účel tohto hmotnoprávneho ustanovenia. Takýto výklad § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka podaní odvolacím súdom, podľa ktorého v zásade akýkoľvek nárok na náhradu škody môže mať charakter budúcej pohľadávky, preto predstavuje závažnú meritórnú svojvoľu, majúcu za následok porušenie práva žalovanej na spravodlivé súdne konanie.

5. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu, navrhol dovolanie odmietnuť. Poukázal na to, že škoda logicky musí vzniknúť poškodenému, pokiaľ úhradu svojho záväzku zaplatil poškodený formou zápočtu pohľadávok. Totiž, pokiaľ by nedošlo k zápočtu pohľadávok, mala by táto strana (poškodený) právo na plnenie z iného záväzku, ktorý by poškodenému prinieslo zvýšenie jeho aktív. Nakoľko zápočtom došlo k zániku práva poškodeného na úhradu od žalobcu, logicky došlo aj k zníženiu aktív poškodeného. Žalobca nevidí žiaden rozdiel v situácii, kedy by poškodená osoba zaplatila žalobcovi za nájom vozidla (napríklad bankovým prevodom) a následne by došlo k postúpeniu pohľadávky, kde žalobca by bol povinný zaplatiť poškodenej osobe odplatu za postúpenie pohľadávky v rovnakej výške. Akurát by sa dosiahol stav, že poškodená osoba by bola vystavená riziku, že po zaplatení nákladov za nájom žalobcovi zo strany poškodenej osoby, by žalobca nezaplatil za postúpenie pohľadávky. Žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov, z ktorých je možné považovať, že právna otázka ohľadom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v totožných sporoch je daná a že dochádza k zníženiu majetkového prospechu poškodenej osoby. Napríklad Krajský súd Žilina v rozhodnutí sp. zn. 6Co 32/2020 v bode 22 uvádza, že je úplne scestné, aby sa zápočet pohľadávok nahradil, napríklad hotovostnou transakciou, kedy si postupca a postupník vyložia peniaze na stôl a iba si ich šuchnú z jednej strany na druhú. Žalobca má za to, že sudy nižších inštancií sa s argumentáciou žalovanej dostatočne jasne vysporiadali a ich odôvodnenia rozhodnutí sú zrozumiteľné jasné a konzistentné a vychádzajú z dlhodobo ustálenej judikatúry.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

11. Dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnená osoba, zastúpená zamestnancom, ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolaním, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) žalovaná napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie.

12. Dovolanie žalovanej posúdil dovolací súd podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že žalovaná uplatnila dovolací dôvod, ktorým namietala vady konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Tieto mali spočívať v tom, že sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí riadne nevysporiadal s nedostatočným

odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, čím možno aj rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za nepreskúmateľné, svojvoľné a arbitrárne, ďalej že odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnou argumentáciou žalovanej týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a napokon, že odvolací súd sa vo vzťahu k ustanoveniu § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka dopustil aj závažnej meritórnej svojvôle (čím poprel účel a význam zásady náhrady skutočnej škody vyjadrenej v § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď dospel k záveru, že v zásade (akýkoľvek) nárok na náhradu škody môže mať charakter budúcej pohľadávky s možnosťou jej vzniku niekedy v budúcnosti. Rovnako sa odvolací súd dopustil závažnej meritórnej svojvôle aj vo vzťahu k výkladu § 580 Občianskeho zákonníka, kedy mal za to, že započítaním pohľadávok mohlo dôjsť k vzniku škody, respektíve k vzniku nároku na náhradu škody.

13. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

15. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

16. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

17. Pod porušením práva na spravodlivý proces vo všeobecnosti treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/140/2019, 4Cdo/120/2019).

18. V prvom rade treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/41/2017, sp. zn. 3Cdo/214/2017, sp. zn. 8Cdo/5/2017, sp. zn. 8Cdo/73/2017, sp. zn. 9Cdo/213/2021). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo ňou tvrdenej vade zmätočnosti, pričom takúto vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

19. Dovolací súd poukazuje na to, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania, vrátane nesprávneho vyhodnotenia niektorého dôkazu. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak v preskúmvanej veci dovolací súd takúto vadu nezistil.

20. Do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

21. K samotnej nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v danom prípade má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľka preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat, že jej odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska

namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

22. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (napr. rozhodnutia vo veciach Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

23. Obsah spisu vedeného v preskúmvanej veci v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 393 CSP. Ako už bolo uvedené vyššie, za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky.

24. Žalovaná v prvom rade namietala nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa podľa nej odvolací súd (rovnako ako súd prvej inštancie) riadne nevysporiadal s aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu v spore. Podľa názoru vec prejednávajúceho senátu konanie pred odvolacím súdom takouto vadou postihnuté nebolo. I keď nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces, v prejednávanej veci o taký prípad nešlo. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Žalovaná preto nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

25. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu potom jasne vyplýva, že „vecnú legitimáciu žalobcu (aktívnu) mal odvolací súd (zhodne so súdom prvej inštancie) preukázanú Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 25.07.2023 a Dohodou o započítaní vzájomných pohľadávok medzi žalobcom a poškodeným zo dňa 25.07.2023. Podľa odvolacieho súdu predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky bola pohľadávka poškodeného voči žalovanej na náhradu škody, súčasťou ktorej bol aj nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného motorového vozidla v príčinnej súvislosti s

poistnou udalosťou. Pohľadávka bola v Zmluve o postúpení pohľadávky zo dňa 25.07.2023 dostatočne vymedzená označením presného dňa škodovej udalosti, miestom jej vzniku, označením vozidiel škodcu a poškodeného a uvedením čísla poistnej zmluvy. Pri takto identifikovanej pohľadávke potom podľa odvolacieho súdu nemohli vzniknúť pochybnosti o tom, aká pohľadávka postupcu voči žalovanej bola žalobcovi postúpená. Len absencia konkrétnej výšky postupovanej pohľadávky v zmluve nespôsobovala neplatnosť týchto úkonov pre ich neurčitosť. Odvolací súd bol názoru, že predmetom postúpenia môže byť aj pohľadávka, ktorej existencia je sporná a dokonca aj pohľadávka, ktorej výška v čase postúpenia nie je objektívne zistiteľná, pokiaľ je z jej iného spôsobu vymedzenia nepochybne zrejmé, o akú pohľadávku ide. Odvolací súd preto neuznal obranu žalovanej, že uzavretím Zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k dohode o vzdaní sa práva, pre ktorú je Zmluva neplatnou, keďže takýto prejav vôle strán zo Zmluvy nebolo možné vyvodiť zo skutočnosti, že Zmluvou sa postupujú nároky, ktoré neboli poškodenému ako postupcovi známe v čase postúpenia. Navyše žalovaná žalobcovi ako postupníkovi na jej základe čiastočne aj plnila. V ďalšom podľa názoru odvolacieho súdu „poškodenému a žalobcovi žiadna zákonná úprava nebránila, aby poškodený svoj nárok na náhradu škody voči žalovanej, spočívajúci vo výške odplaty za užívanie náhradného vozidla počas opravy poškodeného vozidla, postúpil žalobcovi, ktorý bol zároveň prenajímateľom tohto vozidla. Podľa odvolacieho súdu išlo o samostatné právne vzťahy, kde na jednej strane bol vzťah medzi žalobcom a poškodeným vzniknutý na základe Zmluvy o nájme motorového vozidla, v ktorom vystupoval poškodený ako dlžník žalobcu - veriteľa a na druhej strane existoval samostatný vzťah medzi poškodeným a žalovanou, pričom poškodenému zákonná úprava priznávala priamy nárok na náhradu škody od žalovanej ako poisťovateľa škodcu, ktorý spôsobil poistnú udalosť v zmysle § 15 ods. 1 ZoPZP. V danom prípade tak bolo potrebné odlišiť zmluvný vzťah medzi poškodeným a žalobcom z nájmovej zmluvy, z ktorého vyplývala pohľadávka žalobcu na úhradu nájomného, ktorej úhrada poškodeným predstavovala majetkovú ujmu, t. j. škodu na strane poškodeného, ktorý nárok na jej náhradu voči žalovanej bol samostatným záväzkovo právnym vzťahom odlišným od zmluvného vzťahu medzi poškodeným a žalobcom. Poškodený nepostúpil na žalobcu nárok na zaplatenie dohodnutého nájomného (pretože tento bol pohľadávkou žalobcu voči poškodenému), ale v zmysle obsahu Zmluvy o postúpení medzi žalobcom a poškodeným postúpil na žalobcu priamy nárok na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 ZoPZP. Záväzok poškodeného voči žalobcovi vo výške dohodnutého nájomného potom predstavoval ujmu, t. j. škodu v majetkovej sfére poškodeného a išlo o samostatný nárok uplatniteľný priamo poškodeným voči žalovanej. Z ničoho nevyplývalo, že by podmienkou postúpenia pohľadávky na náhradu škody poškodeným bolo uplatnenie a preukázanie nároku na náhradu škody poškodeným voči žalovanej ako poisťovateľovi. Nič nebránilo tomu, aby si v danom prípade priamo žalobca ako postupník uplatnil nárok na náhradu škody u žalovanej, čomu nasvedčovala skutočnosť, že žalovaná žalobcovi priamo časť ním uplatneného nároku aj plnila. Nedôvodnou bola preto podľa odvolacieho súdu námietka žalovanej, že až po tom, čo by poškodený u žalovanej uplatnil a preukázal nárok na náhradu škody v súvislosti s nájmom náhradného vozidla, by poškodenému vznikol nárok domáhať sa náhrady škody, ktorý by bolo možné aj platne postúpiť na iný subjekt.

25.1. V ďalšom sa odvolací súd vyjadril aj k zápočtu pohľadávok, keď uviedol, že „sa nestotožňuje s obranou žalovanej, že k úhrade faktúr za prenájom vozidla poškodeným nemohlo dôjsť na základe vzájomného zápočtu medzi žalobcom a poškodeným. Stranám tejto zmluvy nič nebránilo vzájomné záväzky si splniť zápočtom. Započítanie predstavuje náhradnú formu splnenia dlhu, kedy dlžník plní veriteľovi, ktorý by následne toto plnenie použil na splnenie svojho vlastného dlhu voči tomu istému dlžníkovi, a tým simuluje pohyb vzájomných aktív a pasív subjektov právnych vzťahov. Započítaním tak odpadá dvojaké splnenie vzájomných pohľadávok. Započítanie predstavuje zákonom dovolený legálny spôsob zániku záväzkov, kedy reálnu úhradu finančnými prostriedkami nahrádza zápočet vzájomných pohľadávok ako zákonom predpokladaný zánik záväzkov. Teda zaplatenie dohodnutého nájomného žalobcovi zo strany poškodeného, čím dochádza na jeho strane k vzniku škody, bolo nahradené započítaním oproti pohľadávke poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky voči žalovanej. Vzájomné platobné povinnosti, a to úhrada nájomného zo strany poškodeného v prospech žalobcu a následne úhrada žalobcu voči poškodenému, ako odplata za postúpenie pohľadávky voči žalovanej, bola nahradená vzájomným započítaním podľa Dohody o započítaní. Skutočnosť, že k týmto úkonom došlo v jeden deň, resp. v ten istý okamih, nebola v rozpore so zákonom. Uvedenými úkonmi sa postavenie

žalovanej nezmenilo ani k povahe jej záväzku, a ani k jeho výške, zmenil sa subjekt oprávnený na toto plnenie. Súd prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu postupoval správne, keď považoval Zmluvu o postúpení a Dohodu o zápočte za právne úkony platné, zákonom predpokladané a účinné, na základe čoho dospel aj k správne mu záveru o existencii aktívnej legitímácie na strane žalobcu“.

25.2. Odvolací súd ďalej uviedol, že „v prípade dohody o započítaní ide vo svojej podstate o formu bezhotovostného vyrovnania, ktoré sa nevykonáva skutočným splnením, ale odpočítaním vzájomných pohľadávok veriteľa a dlžníka. Odvolací súd sa v tomto smere stotožnil so záverom uvedeným v rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cob/228/2019 zo dňa 22.07.2021, ktorý v bode 42 konštatoval, že „odvolací súd zhodne so žalobcom poukazuje v danom prípade na záujem zmluvných strán predísť dvojakému splneniu vzájomných pohľadávok - na strane poškodeného povinnosti splniť žalobcovi nájomné za prenájom vozidla a na strane žalobcu povinnosti zaplatiť poškodenému odplatu za postúpenú pohľadávku - tak žalobca a poškodený uzatvorili súčasne s postúpením pohľadávky dohodu o vzájomnom započítaní týchto pohľadávok, teda k momentu uzavretia týchto dvoch zmlúv dochádza podľa prejavenej a súhlasnej vôle zmluvných strán k stretu pohľadávky žalobcu z titulu nájomného voči poškodenému a pohľadávky poškodeného voči žalobcovi na zaplatenie odmeny za postúpenie budúcej pohľadávky, ktorým momentom sa zároveň mení charakter pohľadávky na existujúcu v konkrétnej sume a výške. Tým je dosiahnutý účel inštitútu započítania, ktorým je dosiahnutie zániku vzájomných záväzkov bez toho, aby došlo k vzájomnému finančnému plneniu. Predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu budúcej pohľadávky z titulu nákladov na prenájom vozidla (budúcej škody) a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom vozidla a žalobcom ako prenajímateľom vo forme započítania vzájomných pohľadávok (nájomného a odplaty za zmluvné postúpenie budúcej pohľadávky) s tým, že podľa zmluvy si žalobca bude postúpenú pohľadávku vymáhať svojim menom na svoj účet (obdobne Krajský súd v Bratislave, sp. zn. 2Cob/134/2014 zo dňa 05.05.2015)“. Odvolací súd dodal, že „započítaním sa poškodený dostal do rovnakej situácie ako keby svoj dlh zaplatil, keďže účinky započítania sú rovnaké ako v prípade plnenia, neexistoval predsa rozdiel v tom, či poškodený uhradil žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatil späť tú istú sumu poškodenému ako odplatu za postúpenie pohľadávky alebo sa toto zrealizovalo vzájomným zápočtom“.

25.3. Odvolací súd konštatoval, že „Poistná udalosť (dopravná nehoda), ktorá založila povinnosť žalovanej na náhradu škody poškodenému nastala dňa 11.05.2023, ku ktorému dňu bolo isté, že škoda vznikla, neznámy bol iba rozsah spôsobenej škody v priamej príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou (dopravnou nehodou). Nárok na náhradu škody t. j. na náhradu všetkých nákladov spojených s odstraňovaním následkov dopravnej nehody podľa § 15 ods. 1 ZoPZP patril poškodenému voči poisťovateľovi od času poistnej udalosti. Od uvedeného momentu vznikol záväzkový vzťah medzi poškodeným a poisťovateľom na náhradu škody vyplývajúci zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, v rámci ktorého vzťahu už bol ustáľovaný len rozsah škody, ktorá mala byť poškodenému nahradená, a ktorý nárok bol poškodený povinný preukázať, tak v zmysle § 4 ods. 2 písm. b/, ako aj § 15 ods. 1 ZoPZP. Pohľadávka poškodeného voči žalovanej ako poisťovateľovi motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená, predstavovala určitú, konkrétnu, existujúcu pohľadávku, a bola spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 524 Obč. zák.. V čase postúpenia pohľadávka poškodeného za prenájom náhradného vozidla vyplývajúca z nájomnej zmluvy voči prenajímateľovi zanikla Dohodou o započítaní, a preto ju bolo potrebné považovať za splnenú týmto náhradným spôsobom. Preto sa odvolací súd nestotožnil s námietkou žalovanej, že predmetom Zmluvy o postúpení bola neexistujúca pohľadávka zakladajúca neplatnosť Zmluvy podľa § 37 ods. 2 Obč. zák. Vzhľadom na existujúcu a riadne preukázanú pohľadávku poškodeného na náhradu škody, ktorá mala byť uspokojená poistným plnením, nič nebránilo tomu, aby táto pohľadávka voči poisťovateľovi bola postúpená na tretiu osobu, ktorou bol žalobca. Bolo bez právneho významu, že žalobca bol súčasne v inom právnom vzťahu s poškodeným z titulu prenájmu motorového vozidla. Nárok žalobcu voči poškodenému na úhradu nákladov spojených s užívaním motorového vozidla vychádzal z odlišného záväzkového vzťahu a netýkal sa vzťahu poisťovateľa, poisteného a poškodeného vyplývajúceho zo zákona č. 381/2001 Z. z.. Spôsob, akým si poškodený usporiadal svoje nároky voči poisťovateľovi a voči tretím osobám, s ktorými bol v zmluvnom vzťahu práve a len v dôsledku poistnej udalosti, záviseli na vôli poškodeného. Poisťovateľ bol povinný plniť priamo poškodenému alebo osobe

poškodeným určenej, v danom prípade postupníkovi, keď postúpenie pohľadávky poškodený žalovanej riadne oznámil. Za nenáležitú preto odvolací súd vyhodnotil námietku žalovanej, že žalobca na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky účelovo vytvoril pohľadávku poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie a že správanie žalobcu bolo v rozpore s dobrými mravmi“.

25.4. Odvolací riadne zdôvodnil, že „ pri posudzovaní účelnosti prenájmu motorového vozidla bolo potrebné vychádzať predovšetkým zo skúmania reálnej možnosti poškodeného užívať svoje motorové vozidlo. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu vecne správne ustálil dobu nájmu v dĺžke od prevzatia poškodeného vozidla do opravy dňa 12.05.2023 do prevzatia opraveného vozidla poškodeným dňa 27.06.2023 po tom, ako po opravení vozidla dňa 22.06.2023, o ktorom nemal poškodený vedomosť, žalovaná dňa 23.06.2023 ukončila likvidáciu poistnej udalosti a uhradila servisu za opravu vozidla fakturovanú cenu opravy. Pre posúdenie nutnosti a účelnosti bolo podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinennej klientom žalovanej nemohol poškodený používať svoje motorové vozidlo a na dobu jeho opravy si musel zapožičať náhradné vozidlo. Správne podľa odvolacieho súdu prihladol súd prvej inštancie na skutočnosť, kedy sa objektívne dostalo opravené vozidlo do dispozičnej sféry poškodeného a kedy ho mohol najskôr reálne prevziať. Pokiaľ za opravu vozidla neplatil servisu priamo poškodený, ale úhrada nákladov bola vykonaná žalovanou na základe jej dohody so servisom, a vozidlo bolo po úhrade, na ktorú bolo viazané vydanie opraveného vozidla poškodenému, bezodkladne odovzdané poškodenému dňa 27.06.2023, nemohol znášať náklady za prenájom vozidla poškodený. Poškodený si náhradné motorové vozidlo požičal iba na dobu, kedy sa jeho poškodené vozidlo nachádzalo v servise. Možnosť využitia náhradného motorového vozidla počas opravy vlastného motorového vozidla je formou určitej kompenzácie za škodu spôsobenú na motorovom vozidle poškodeného. Náhrada nákladov za požičanie náhradného motorového vozidla reparuje poškodenému stav, kedy nemohol z titulu poistnej udalosti objektívne používať vlastné motorové vozidlo. V prípade opravy poškodeného vozidla autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo len až po zaplatení ceny opravy alebo je možné požiadať poisťovňu škodcu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prisľub“ poisťovne, že opravu vozidla zaplatí. Pokiaľ poškodený využije možnosť poskytnutia úhrady cenu opravy žalovanou poisťovňou, nemožno nútiť poškodeného, aby sám zaplatil cenu opravy a následne uplatnil nárok u poisťovne, a pokiaľ nebola faktúra servisu za opravu uhradená žalovanou, poškodený objektívne nemohol svoje vozidlo užívať a jeho obmedzenie spôsobené poistnou udalosťou stále trvalo. Nebolo tiež bez významu, že finančné prostriedky, vo výške zodpovedajúcej cene opravy poškodeného motorového vozidla poškodený nemusí mať v deň vystavenia faktúry k dispozícii. Ukončením nájmu v deň vystavenia faktúry a odovzdaním náhradného vozidla by sa poškodený dostal do situácie, že zostane prakticky bez vozidla až do ukončenia likvidácie. Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo v konaní preukázané, že momentom vystavenia faktúry za opravu zo strany servisu si mohol poškodený vozidlo prevziať a reálne užívať ho a nájom náhradného motorového vozidla mohol byť v deň vystavenia faktúry ukončený. Preto bolo potrebné považovať za účelnú dobu nájmu náhradného vozidla od momentu kedy bolo vozidlo prijaté do opravy až do momentu jeho vydania poškodenému t. j. od 12.05.2023 do 27.06.2023, keď nebolo preukázané, že by dobu nájmu úmyselne alebo z nedbanlivosti poškodený predĺžil svojim úmyselným konaním alebo nedbanlivosťou. Vychádzajúc z uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu bola potom existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou zo dňa 11.05.2023 a vznikom súvisiacej škody, spočívajúcej v nájmomnom za prenájom náhradného vozidla počas opravy poškodeného vozidla, daná. Škodca zodpovedá za všetky negatívne následky svojho konania, s ktorými sa vo všeobecnosti a podľa normálneho priebehu veci mohlo a malo počítať. V danom prípade mohol škodca počítať s tým, že negatívnym dôsledkom jeho konania bude nielen škoda na vozidle, ale aj náklady za prenájom náhradného vozidla až do momentu, keď sa opravené vozidlo dostalo do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie užívanie“.

26. Z vyššie uvedených dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu je potom zrejmé, že odvolací súd sa dôsledne zaoberal všetkými (relevantnými) odvolacími námietkami žalovanej, vrátane otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pričom jasne uviedol, z akých dôvodov mal túto u žalobcu danú (rovnako sa zaoberal aj samotnou platnosťou Zmluvy o postúpení pohľadávky, označením postupovanej pohľadávky v nej, prípustnosťou jej postúpenia, ako aj možnosťou započítania). Dovolací súd preto považuje odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v relevantných právnych otázkach za preskúmateľné. Už len

tým, že sama žalovaná vo svojom dovolaní namieta konkrétne právne závery odvolacieho súdu v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu (ako aj v ďalších právnych otázkach), svedčia o tom, že dovolaním napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľným nie je, a teda, že aj žalovanej bolo z neho dostatočne zrejmé, prečo aj odvolací súd považoval žalobcu v spore za aktívne vecne legitimovaného (rovnako tak prečo vyhodnotil Zmluvu o postúpení pohľadávky za platný právny úkon, prečo akceptoval vzájomné započítanie pohľadávok a pod.). Právne závery odvolacieho súdu v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu potom nemožno označiť za svojvoľné, arbitrárne, ale nanajvýš za nesprávne, čo však nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, ale iba jeho prípustnosť podľa § 421 CSP (t. j. žalovaná mohla v tomto smere namietať len odklon odvolacieho súdu pri riešení tejto otázky od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/), príp. jej doposiaľ neriešenie dovolacím súdom (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Takýmito otázkami potom mohlo byť napr., či „možno postúpiť aj budúcu pohľadávku (t. j. pohľadávku v čase postúpenia ešte neexistujúcu), či možno „zaplatiť“ za postúpenú pohľadávku aj peňažnou pohľadávkou na náhradu škody (nie peniazmi), príp. či bolo možné vzájomné započítanie takýchto pohľadávok a pod.“. Inak povedané, či v danej veci išlo o pohľadávky spôsobilé na započítanie (t. j. či tieto spĺňali všetky kritériá ich spôsobilosti na započítanie podľa § 580, § 581 Občianskeho zákonníka). Ide potom o otázky, ktoré riešil aj odvolací súd (na riešení ktorých založil svoje rozhodnutie), a ak sa tento podľa názoru žalovanej pri ich riešení odklonil od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu (príp. by išlo o otázky doposiaľ dovolacím súdom neriešené), išlo by o dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP. Žalovaná sa potom z dôvodu nesplnenia podmienok na podanie dovolania podľa § 421 CSP (tzv. bagateľný spor - § 422 CSP) snažila túto skutočnosť „obísť“ podaním dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Ako už bolo uvedené vyššie, žalovaná polemizuje s konkrétnymi právnymi závermi odvolacieho súdu (s ktorými iba nesúhlasí a považuje ich za nesprávne), čo vylučuje arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a takáto polemika, prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Samotné nesprávne právne závery odvolacieho súdu prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladajú. V danej veci tak odvolací súd procesne nepochybil iba tým, že vec podľa názoru žalovanej nesprávne právne posúdil. Žalovaná sa s právnym posúdením legitímácie žalobcu (ako aj ďalších právnych otázok) v konaní, tak ako ho vykonal odvolací súd len nestotožňuje, a uvádza ako ich mal odvolací súd správne riešiť, čo síce pojmovo zodpovedá vymedzeniu dovolacieho dôvodu, avšak podľa § 432 ods. 2 CSP, čo však zakladá prípustnosť dovolania len podľa § 421 CSP (nie podľa § 420 písm. f/ CSP).

24. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že žalovaná neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom jej znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces § 420 písm. f) CSP. Na podklade uvedeného dovolací súd uzatvára, že prípustnosť dovolania žalobcov z § 420 písm. f/ CSP nevyplývala.

25. Nad rámec uvedeného dovolací súd dodáva, že už len tým, že aj sama žalovaná vo svojom dovolaní namietala konkrétne právne závery odvolacieho súdu v nastolených otázkach, svedčí len o tom, že dovolaním napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľným nie je, a teda, že aj žalovanej bolo z neho dostatočne zrejmé, prečo odvolací súd svojím rozhodnutím potvrdil vyhovujúce rozhodnutie súdu prvej inštancie (v prípade skutočnej nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu by totiž žalovaná len ťažko oponovala odvolaciemu súdu v jeho údajných nesprávnych právnych záveroch, resp. by tieto pre nepreskúmateľnosť nebola schopná riadne označiť). Samotné právne závery odvolacieho súdu v označených otázkach však nemožno označiť za svojvoľné, arbitrárne, ale nanajvýš by ich bolo možné označiť za nesprávne, čo by však nezakladalo prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, ale nanajvýš iba jeho prípustnosť podľa § 421 CSP. Ako už bolo uvedené aj vyššie, samotné nesprávne právne závery odvolacieho súdu prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladajú. V danej veci tak odvolací súd procesne nepochybil iba tým, že vec podľa názoru žalovanej nesprávne právne posúdil. Podľa názoru dovolacieho súdu žalovaná v dovolaní podanom podľa § 420 písm. f) CSP nevytýka žiadne nedostatky v procesnom postupe súdov nižších inštancií, jej nesúhlas s právnym posúdením veci odvolacím súdom v označených otázkach, ktoré považuje za nesprávne, nepredstavuje vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (R 54/2012, sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že žalovaná má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a

nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06), čo sa netýka preskúmvanej veci.

26. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP (R 24/2017). Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že odvolací súd nedostatočným odôvodnením rozhodnutia žalovanej znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizovateľné základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

27. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel teda k záveru, že z procesného postupu súdov nižších inštancií nevyplýva, že by konanie bolo zaťažené vadou zmätočnosti, ktorá by mala mať za následok porušenie procesných práv žalovanej v takej intenzite, že by bolo možné konštatovať porušenie jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto prípustnosť a ani dôvodnosť dovolania z tohto dôvodu nie je daná.

28. Vzhľadom na to, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, najvyššiemu súdu neostávalo iné ako ho podľa § 447 písm. c) CSP odmietnuť.

29. Ako už bolo uvedené vyššie, žalovaná podaním dovolania, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ust. § 420 písm. f) CSP sa snažila iba „obísť“ skutočnosť, že jej dovolanie (vzhľadom na hodnotu sporu - § 422 CSP) nebolo prípustné podľa § 421 CSP. Uvedenému nasvedčuje aj skutočnosť, že ňou vymedzený dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ako aj v ďalších právnych otázkach) spĺňal kritériá riadneho vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa § 432 ods. 2 CSP, čo by však zakladalo prípustnosť dovolania len podľa § 421 CSP (samotná skutočnosť, že žalovaná riadne vymedzila dovolací dôvod podľa § 432 ods. 2 CSP, t. j. uviedla právne posúdenie veci, ktoré pokladala za nesprávne, a uviedla, aj v čom spočívala táto nesprávnosť tohto právneho posúdenia, však automaticky nezakladala aj prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP).

30. Úspešnému žalobcovi súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.